

ឆ្នើ!...

ក្នុងស្ថានភាព

អម្បាញាញ

គឺតែងតែ

ผี..พยาบาท

ในผีพยาบาทเล่มนี้ จะนำท่านย้อนกลับไปในอดีตกาล
เกร็ดเล็ก ๆ น้อย ที่นำมาฝากสำหรับคนที่ไม่กลัวผี เป็นเรื่องราวที่ผ่าน
มาเนิ่นนานในชนบทของประเทศไทย ย้อนหลังไปประมาณ 30 – 50 ปี
ซึ่งบางคนก็อาจจะเกิดไม่ทัน เชิญอ่านเรื่องราวลึกลับได้ที่นี้

ในผีพยาบาทเล่มนี้ มีเรื่องเล่าผี อยู่ 4 เรื่อง

ผีหวงที่

ผีหาเพื่อน

ตายเพราะผี

แค้นต้องชำระ

กิตะธารา

ผีหวงที่

“ตายแล้ว..!ตาย ตาย..”

ยายสมัยร้องลั่นเมื่อมองเห็นนายขันติที่ขี่จักรยานมาดี ๆ จู่ ๆ ก็ล้มตึง หน้ากระแทกกับพื้น เลือดไหลโกรกออกจากจมูกและปาก

“ช่วยกันหน่อยเร็ว...”

พอสิ้นเสียงของยายสมัย แม่ค้าขายขนมครก ผู้คนก็รีบกรูกันเข้าไปจับร่างของนายขันติให้ลุกนั่ง ช่วยกันบีบนวด แล้วหาผ้ามาเช็ดเลือดที่ไหลทะลัก

“พินหักด้วยหรือเปล่าเนียพ่อคุณ..”

นายขันติหันไปมองหน้าทุกคน แต่ในความรู้สึกของแก จำใครไม่ได้เลย เมื่อเช็ดเลือดออกให้แล้วก็พุงแกให้ลุกขึ้นยืน แต่นายขันติกลับไม่มีแรงขา

“ยืนไม่ได้หรือพ่อคุณ..ตายละหว่า..ทำไงดี..เมียมันก็ไม่อยู่..ลูกก็ยังไม่กลับจากโรงเรียน..”

ผู้คนแถวตลาดในหมู่บ้านต่างหันมามองหน้ากัน แล้วก็ตัดสินใจพานายขันติกลับบ้าน

ชาวบ้านสามคนช่วยกันพานายขันติขึ้นมามอบที่บ้านที่เพิ่งจะปลูกใหม่อย่างดี มุงกระเบื้องสีแดงสด แต่ข้างฝากรุไว้ด้วยสังกะสีเก่า ๆ ขาดเป็นรูพรุน

“นอนตรงนี้แหละนะขันติ หลับสักตื่นคงจะดีขึ้น..เดี๋ยวพวกข้า
จะแวะมาดูใหม่..”

นายทองก้อนกับพวกอีกสองคนก็ลุกขึ้นเดินออกมาที่นอกชาน
เรือน เพียงแค่พ้นจากประตูบ้าน จับพลั้นนั่น !! แมวดำตัวมหึมาก็
กระโดดฉับ ลงมาตรงหน้าเขาทั้งสามคน

“แมว.....”

ทั้งสามคนผงะหงาย เมื่อแมวดำตัวนั้น กระโดดมาจากไหนไม่รู้
แล้วก็จ้องหน้าพวกเขาทั้งสามนิ่ง พลาบส่งเสียงร้องดังกังวานขึ้นหลาย
ครั้ง

“แมว...แมว...”

นายทองก้อนยกมือคลำอกก่อนจะตั้งสติ

“ไป..ไปไอ้แมวบ้า..โศดมาได้..”

เมื่อนายทองก้อนไล่แมวไปแล้วก็ลงจากเรือน

“มันมาทางไหนของมัน..แมวตัวนี้ไม่เคยเห็นหรือเป็นแมวของ
ไอ้ขันติมัน..”

ทั้งสามคนเดินลงบันไดพลางบ่นไปพลาง

“ข้าจะไปดูเตรียมงานที่วัดสักหน่อยงานสงกรานต์ปีนี้ถ้าจะ
สนุก..มีสตรีวงใหญ่เดินทางมาจากนครสวรรค์..”

“วงไหนวะ... วงที่เคยมาเล่นบ้านกำนันตอนแต่งลูกสาวหรือเปล่าวะ..”

“โอ้โฮ... ถ้าเป็นวงนั้นไอ้พวกวัยรุ่นเม่งยกพวกตีกันดีนิบหายเลย..”

นายทองก้อนหันมาหานายเข้มกับนายเร

“เป็นไงวะ.. มันถึงยกพวกตีกันได้..”

“ก็เม่งโคตรโป้เลย.. ปืดอีตรงนั้น วั่นิดเดียวเอง..”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับไอ้พวกวัยรุ่นวะไอ้เร..”

“อ้าวลุงทองก้อนไม่รู้อะไร..”

นายเรหันพยักหน้าให้นายเข้มที่จิกยิ้มกว้าง

“ก็มันอยากจะเก็บไว้มองคนเดียวไง.. ฮ่า ฮ่า..”

นายทองก้อนฟังแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าก่อนจะพากันเดินออกมาจากบ้านนายขันติ แต่เมื่อเดินออกมาถึงปากทางก็ต้องหันขวับไปเกือบพร้อมกัน

เมื่อมองเห็นหญิงวัยกว่าสี่สิบ ผมหาวสยาย สวมตะเบงมานกับนุ่งโจงกระเบน เจ้าหล่อนเดินก้มหน้าผ่านพวกเขาทั้งสาม เดินเข้าไปในบ้านของนายขันติ

ทั้งสามคนมองตามหลังหญิงคนนั้นที่หายเข้าไปในบ้านของนายขันติ ก่อนจะหันมามองหน้ากันนิ่ง

“ใครวะ..แต่งตัวแปลก ๆ ..”

“หรือเมียมันกลับมาวะ..”

“เฮ้อ ก็นางลำนวน..มันเพิ่งไปช่วยงานบวชที่หมู่บ้านทุ่งเมื่อเช้า
นี้ งานยังไม่เริ่มมันจะกลับมาได้ยังไงเล่า..”

“แล้วใครวะ..”

ทั้งสามคนมองหน้ากันแต่นายเรก็รีบหัวเราะออกมาพร้อมกับ
ยกมือป้องปาก

“สงกะลี่ย..จะเป็นกิ๊ก..”

“เฮ้อ..”

นายทองก้อนที่เป็นผู้ใหญ่กว่าเพื่อน เปล่งเสียงออกมาอย่างนึก
รำคาญ แต่ก็ยังไม่วายหันไปมองด้วยความสนใจถึงสงสัย

“ช่างเถอะ..เดี๋ยวตอนเย็นค่อยมาดูใหม่..”

เมื่อตกลงอย่างนั้นทั้งสามคนก็แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของ
ตัวเอง..ซึ่งช่วงนี้เป็นเทศกาลปีใหม่ไทยหรือประเพณีสงกรานต์ บรรดา
ลูกหลานหรือคนในหมู่บ้านที่แห่กันเข้ากรุงไปทำงานก็กลับมาบ้าน

ทางวัดก็พอจะมีหนทางเรียกเงินเข้าวัดเพื่อทำการก่อสร้าง
ปรับปรุงกุฏิหรือศาลาให้คงสภาพที่ดี ก็เลยต้องมีการจัดงานเพื่อให้
ความบันเทิงกับหนุ่มสาววัยรุ่นที่กลับมาเยี่ยมพ่อแม่พี่น้อง

ก็ตกลงกันว่าจะมีสตริง ซึ่งเป็นวงดนตรีทั้งลูกทุ่ง และเพลง
สตริงที่กำลังฮิต มีหางเครื่องแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสันทัดต่างกันไป
ออกไป วงไหนเด่นสวย แดนซ์เซอร์สวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นก็มักจะถูกรียก
มาใช้บ่อยจนคุ้นเคย

“นี่แหละต้องตั้งตารอนี้เวที ถ้าหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียง
ม้ายกพวกตีกันแยอีก..เดี๋ยวร้อนต้องจัดงานศพต่อท้าย..”

มักกระต่ายก้อยออกมาเมื่อมองเห็นชาวบ้านต่างมาช่วยกันจัด
สถานที่ ทำความสะอาด โบสถ์และพระประธาน นอกจากนี้ยังมีการ
แข่งขันกันก่อเจดีย์ทราย มีวัยรุ่นหนุ่มสาวช่วยกันขนทรายเข้าวัด

ก็เป็นกุศโลบาย ที่จะให้มีทรายไว้ใช้ในการก่อสร้างนั่นเอง..นาย
ทองก้อนก็มาเมียงมองดูอยู่บริเวณนั้นและลามไปถึงที่จัดทำสอยดาว

“ลุง..ลุง..”

ไอ้เบิ้มเด็กชายวัยสิบขวบวิ่งเข้ามาหานายทองก้อนด้วยหน้าตื้น
ที่ตื่นตกพร้อมกับจับมือของเขาแล้วเขย่าอย่างแรง

“อะไรวะไอ้เบิ้ม..”

“พ่อผมครับ..ขยับตัวไม่ได้เลย..พูดก็ไม่ได้ ตาเหลือกโพรง..ทำ
งิดดี..แม่ก็ไม่อยู่..ช่วยพ่อผมด้วยลุง..”

นายทองก้อนฟังแล้วก็นั่งเงียบไปชั่วครู่

“แล้วเอ็งไปทำอะไรที่โรงเรียน..โรงเรียนปิดนี้หว่า..”

“ไปปลูกผัก..ผมปลูกผักเอาไว้..พอกลับมาบ้านก็เห็นเพื่อนอน
ตาเหลือกโพรง เหงื่อแตกพลั๊ก ๆ ผมก็พยายามเรียกพ่อให้พ่อรู้สึกตัวแต่
พ่อก็ขยับตัวไม่ได้เลย..”

ไอ้เบิ้มอธิบายต่อ

“ที่วัดก็มีงาน..เอจี้ เดี่ยวเอ็งไปอยู่กับพ่อเอ็ง ข้าจะไปบอก
ผู้ใหญ่ให้เอารถพาพ่อเอ็งไปโรงพยาบาล..”

“ครับ..”

ไอ้เบิ้มก็รีบวิ่งกลับมาบ้านซึ่งอยู่ไปทางทิศตะวันตกของวัด โดยมี
คลองขนาดใหญ่กั้นขวางอยู่ระหว่างบ้านกับวัด ทำให้มันต้องวิ่งไป
ข้ามทำนบที่ทำเอาไว้ถึงจะไปถึงบ้านได้

ฝ่ายนายทองก้อนก็ไม่รอช้ารีบไปบ้านผู้ใหญ่แล้วก็ให้นายแซม
กับนายเรมาด้วย..ทั้งสามคนลงจากรถแล้วมุ่งหน้าไปในบ้านของนาย
จันติ แต่พอก้าวจะขึ้นบันได ทันใดนั้น..แมวดำตัวมหึมา ก็กระโดดตบ
ลงมาตรงหน้า..ทั้งสามคนสะดุ้งโหยงเกือบพร้อมกัน

“เอาอีกแล้ว..มึง..เดี๋ยวเหยียบคอชะนี..”

นายเรเอ่ยออกมาเมื่อมองเห็นว่าเป็นแมวตัวเดิม แต่ก็ได้แค่ตั้งท่า
จะยกขาเตะ แมวก็กระโจนหนีหายไปเสียก่อน

“ไป..ขึ้นไปไว้อ..”

นายเข้ม รีบเดินนำขึ้นไปบนบ้าน ตามด้วยนายทองก้อนแล้ว
นายเร เมื่อก้าวมาถึงบันไดชั้นบนสุดก็จะก้าวผ่านประตู แต่แล้วทั้งสาม
คนก็ต้องนั่งอีกครั้ง..เมื่อผู้หญิงวัยกว่าสี่สิบที่เห็นเมื่อตอนที่นำนายขันติ
มาส่ง เดินสวนออกไป

“ใครวะ..”

นายเข้มตึงเบา ๆ เมื่อมองตามหลังไป แต่เจ้าหล่อนก็ไม่ยอม
เงยหน้ามองสบตาใครสักคน ปลอ่ยให้ผมคลุมหน้าจนมองแทบไม่เห็น
แล้วทั้งสามคนก็เดินเข้าไปในบ้านมองเห็น ไอ้เบิ้มกำลังเช็ดตัว
ให้นายขันติที่นอนนิ่ง ได้แต่กลอกลูกตามองหน้าเพื่อนทั้งสามคน

“ไปหาหมอเถอะวะขันติ..ไป..”

ทั้งสามคนบอกเหมือนให้นายขันติรู้ตัวว่าจะพาไปที่ไหน แล้วก็
ช่วยกันกึ่งห้ามกึ่งพยุ้งให้เดินลงบันได ไปยังรถกระบะเก่า ๆ ที่จอดอยู่ที่
หน้าปากทาง

เมื่อพานายขันติขึ้นรถ นายทองก้อนก็หันมาทางบ้าน เขาเห็น
ผู้หญิงคนนั้นกำลังยืนมองมา แต่เขาก็เหมือนไม่ใส่ใจ แต่พอมองไปอีก
ที ผู้หญิงคนนั้นก็หายไปแล้วอย่างไม่มีวีแวว

“ไอ้เบิ้ม..เอ็งมีญาติมาอยู่ด้วยหรือไงวะที่บ้านนี้นะ..”

ไอ้เบิ้มส่ายหน้าทันที

“ไม่มีหรอกลุง..ผมก็อยู่กับพ่อแล้วก็แม่..มีสามคนเท่านั้น..”

เพียงแค่นั่งเสียดังไอ้เบิ้ม ขนของนายทองก้อนก็ลุกตั้งจนต้องรีบก้าวขึ้นรถแล้วขับออกไปทันที..หลังจากส่งนายขันติถึงมือหมอ ก็ให้ไอ้เบิ้มอยู่กับพ่อของมันแล้วทั้งสามคนก็กลับ เพราะจะต้องมาช่วยงานที่วัด

“ผู้หญิงคนนั้นมันมาจากไหนวะ ไอ้แหม่ม..ข้าล่ะสงสัยจังเลย..ไอ้เบิ้มมันบอกไม่มีใครมาอยู่ด้วย..”

“มันโกหกมั้งหว่า..”

“เดินก้มหน้า ไม่ยอมมองใครเลย..หรือจะเป็นกิ๊กของไอ้ขันติมันจริง ๆ..”

นายเรอเอ๋ยแทรกขึ้นมาทำให้ทั้งนายแหม่มและนายทองก้อนหันมามองหน้ากัน

“ช่างมันเถอะ..”

นายทองก้อนตัดบทเมื่อจอดรถไว้ที่บ้านผู้ใหญ่แล้วก็กลับไปอาบน้ำแต่งตัวมาที่วัด เพราะขณะนี้วังสตรีงได้มาตั้งเวทีเสร็จเรียบร้อยแล้วเตรียมจะแสดงในอีกไม่เกินชั่วโมง..อีกทั้งบรรดาแม่ค้าก็รีบมาหาคู่ที่ตั้งขายของ

มีทั้งไก่ย่าง ข้าวเหนียว หมูปิ้ง ลูกชิ้น ก๋วยเตี๋ยว มันทอด มีแม่แต่แม่ลงทอดกรอบ น้ำอัดลม กาแฟขนมหวานต่าง ๆ มากมาย

นอกจากนี้ ยังมีหนังสือกลางแปลงและชิงช้าสวรรค์ รวมไปถึงเครื่องเล่น
อีกหลายอย่าง

“ปีนี้วัดเราจัดงานใหญ่จริง ๆ ..คงได้เงินเข้าวัดหลายล่ะ..”

“ดีสิ..จะได้ทำสีโบสถ์ใหม่สักหน่อย สีซีดແ่แล้ว..”

ชาวบ้านต่างพูดคุยกันไปตามประสา..

“หวังว่าคืนนี้คงไม่เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นนะ..”

“ตำรวจ แล้วอาสาสมัครหมู่บ้านมากันเป็นร้อย..ไม่ต้องกังวล
หรอก..”

“ก็ข้าเห็นไอ้พวกวัยรุ่นมันตั้งกลุ่มกันอยู่ มีทั้งหน้าวัด หลังวัด..”

พวกเขาต่างก็พูดคุยสนนิษฐานกันไปตามเรื่อง..เวลาผ่านไป เมื่อ
เสียงดนตรีเริ่มดังกระหึ่มขึ้น ผู้คนก็ทยอยกันมาที่วัด บ้างก็หอบเสื้อ
บ้างก็จูงลูกจูงหลานมาจับจองที่นั่งเพื่อจะดูหนัง ดูลิเก หรือแม้กระทั่ง
นั่งดูนักร้อง นักเต้น

ใครถนัดเต้นก็ลุกเดินเข้าไปกลางวงแล้วก็วาดลวดลาย บางคนก็
นั่งดื่มกันจนเมาแ่

“ไอ้แ่หมเิ่งดูทีสิว่าไอ้คนที่กางมือกางแขนเต้นอยู่หน้าเวทีนั้น
มันใคร..”

นายทองก้อนสอดสายตามองดูความเรียบร้อย แล้วก็มอง
ผ่านไปเห็นใครคนหนึ่งที่กำลังเต้นอยู่หน้านักร้อง

“นั่นมัน..ไอ้ขันตินี่นา..!!!”

“แน่หรือวะก็เราเพิ่งไปส่งมันที่โรงพยาบาล..”

นายเรพุดพร้อมกับจ้องมอง มองจนแน่ใจ

“ใช่จริง ๆ ..มันมาได้ยังไง..ก็มันขยับตัวไม่ได้..หรือว่า !!!!”

ทั้งสามคนต่างมองหน้ากันเล็กน้อย

“เฮ้อ..คงยังหอรอก..อะไรจะตายง่ายจัง..คงจะไม่เป็นไรประเภท
ถึงหมอแล้วหายทำนองนั้น..”

นายทองก้อนรีบสาธยายก่อนที่จะไปกันใหญ่

“หวังว่าคงเป็นอย่างนั้น..”

นายเข้มถอนใจยาว..แล้วก็ช่วยกันดูแลความเรียบร้อยต่อไป..
จนกระทั่งดึกขึ้น ไปอีกนักดนตรี เริ่มเปลี่ยนแนวเพลง จากเพลงลูกทุ่งก็
กลายเป็นแนวสตริง คราวนี้ละได้เรื่อง

บรรดาขाल็อกทั้งหลายก็เดินกร่างเข้าไปในวงแล้ววาดลวดลาย
กันอย่างสุดเหวี่ยง ทำให้บรรดาแนวเพลงลูกทุ่งก็ต้องเดินออกจากวง
แล้วออกไปยืนมองห่าง ๆ

เพียงเท่านั้น ไม่นานสักเท่าไร ก็มีการกระทบกระทั่งกัน
เบียดเสียดเต็นไปเต็นมาไปเหยียบเท้ากันบ้างกระแทกกันกันบ้าง บาง
คนก็ถือขวดเหล้าขวดเบียร์เข้าไปแล้วก็ตีกัน ต่อยกันเป็นพัลวัน

